

בש"פ 8020/14 - יגאל חבר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 8020/14

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

המערער:

יגאל חבר

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בשם המערער:

בעצמו

החלטה

מונח לפניי ערעור על החלטת כבוד הרשם ג' שני (בש"פ 6623/14) מיום 19.10.2014, במסגרתה נדחתה בקשת המערער להארכת מועד להגשת עתירה לדין נוסף.

1. ביום 2.10.2014 הגיש המערער בקשה להארכת מועד להגשת עתירה לדין נוסף בפסק דין ע"פ 4985/13 שניתן ביום 20.8.2014 (כבוד השופטים ס' גובראן, א' שהם וד' ברק-ארז) (להלן: פסק הדין בערעור). פסק הדין בערעור קיבל באופן חלקי את ערעורו של המערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (ת"פ 92-08), שבמסגרתו הורשע בעבירות גניבה, מרמה והפרת אמונים. פסק הדין בערעור זיכה את המערער מעבירה אחת של גניבה בידי עובד ציבור ומעבירה אחת של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ואולם התיר את יתר ההרשעות על כן, ודחה את הערעור על גזר הדין.

כאמור, הרשם דחה את הבקשה, מהנימוק שלא קיים "טעם מיוחד" אשר יש בו כדי להצדיק את הגשת העתירה באיחור. עוד קבע הרשם, כי לנוכח אופיו המיוחד של ההליך יש ליישם את הדרישה לקיומו של "טעם מיוחד" באופן דווקני. לבסוף, קבע הרשם, כי סיכויי העתירה לדין נוסף להתקבל לא נראים גבוהים במידה התומכת בהיענות לבקשה.

מכאן הערעור שלפניי. המערער טוען כי המחדל בהגשת העתירה באיחור אינו באחריותו אלא באחריות סנגורו אשר טעה בתום לב במועדים. כמו כן, המערער סבור כי פסק הדין בערעור שניתן בעניינו ראוי להיבחן במסגרת דיון נוסף, לנוכח טעויות מהותיות שנפלו בו.

2. דין הערעור להידחות. תקנה 4 לתקנות סדר הדין בדיון נוסף, התשמ"ד-1984 קובעת כי עתירה לדיון נוסף "תוגש תוך חמישה עשר ימים מיום מתן פסק הדין". הטעם לפרק הזמן הקצר נעוץ בכך שהליך הדיון הנוסף "סוטה מן העיקרון של סופיות הדיון, עם מתן פסק הדין בערעור ויוצר נדבך שיפוטי נוסף" (ראו, למשל, בש"א 8160/07 חממי נ' אוחיון (1.11.2007) וההפניות שם). אמנם, התקנה מסמיכה את הרשם להאריך את המועד להגשת עתירה לדיון נוסף, ואולם זאת רק אם הראה העותר קיומו של "טעם מיוחד". כבר נקבע בפסיקה, כי בחינת התקיימותו של טעם מיוחד תעשה באופן קפדני ומצמצם בשל טיבו וייחודו של ההליך (ראו, למשל, החלטתי בבש"א 5431/13 רונית דגלי אומות בע"מ נ' רוני שטן ואח' (20.1.2014), וההפניות שם).

איני מוצא בטענות המערער כמקימות עילה להתערבות בהחלטת הרשם, לפיה טעות במניין הימים אינה מהווה טעם מיוחד שיש בו כדי להצדיק את האיחור בהגשה העתירה. תוצאה זו אף מתיישבת עם בחינת סיכויי לכאורה של ההליך - כאמור, מדובר בבקשה לקיום לדיון נוסף שקבלתה מותנית בקיומם של אחד מן התנאים המנויים בסעיף 30 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984: "אם ההלכה שנפסקה בבית המשפט העליון עומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שמפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה של הלכה שנפסקה בענין". למרות חוסר שביעות רצונו של המערער מתוצאת פסק הדין בערעור, לא נראה - על פני הדברים - כי פסק דין זה מחדש הלכה או עוסק בשאלה משפטית החורגת מעניינם הקונקרטי של הצדדים, באופן המקים עילה לקיום דיון נוסף. ניתן להניח כי העניין חשוב למבקש, אך לא זה המבחן הקובע על פי דין. יוזכר בהקשר זה כי המערער זכה לשני הליכים בעניינו - בבית המשפט המחוזי ובערעור בפני בית משפט זה.

3. אשר על כן, הערעור נדחה. בהעדר תגובה אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ב' טבת התשע"ה (24.12.2014)

שׁוֹפֵט